

SDi en de Ukraine – Paul Zuiker

Poetin en zijn oligarchische kliek zijn een Rode roversbende, maar dat is niet uniek in de wereld. Dat kun je ook van andere autocratische regimes zeggen die er nog in overvloed zijn zoals China, Noord Korea, Belarus, Myanmar, Saudi Arabië enz. enz.

Wat mijns inziens hier in essentie speelt is een clash tussen **Blauw**/Rood en **Groen**/Oranje. En wel juist met die kleurvolgorde.

Blauw/Rood is het waardesysteem van de Koude Oorlog waarin een Rode militaire afschrikkingsmacht zorgt voor de zekerstelling van de Blauwe ideologische systemen van kapitalisme resp. communisme. In de Monroe doctrine hebben het oosten en westen afgesproken elkaar zeggenschap en militaire presentie te geven in de oostelijke respectievelijke westelijke hemisfeer. In dat kader was het onverteerbaar dat de Russen raketten wilden plaatsen in Cuba in 1962, en in dit kader is het onverteerbaar voor de Russen dat, na de instorting van de Sovjet Unie, de NATO en westerse invloedsfeer zich uitbreidden over de Russische bufferstaten van ex-Warschaupact landen. En nu gebeurt dit zelfs in wat wordt beschouwd als de plek waar de Russische cultuur ontstond, in Oekraïne. Oekraïne is voor de Russen wat Kosovo was/is voor de Serviërs: de bakermat van hun cultuur. Het doet enorm pijn dat te moeten verliezen, helemaal aan jouw vijand (dat waren de moslims voor Servië en is het westen voor Rusland). Poetin handelt feitelijk niet anders dan zoals de Amerikanen onder Kennedy deden ten tijde van de Cubaanse raketten crisis in 1962. Zij eisten met militaire druk dat Cuba niet het verlengstuk werd van het Warschaupact aan de grens van Amerika. Poetin gedoogd geen oprukkende NATO naar het oosten. Dat is geen verrassing voor het westen, daar is hij altijd duidelijk over geweest.

Wat de Oekraïne crisis in mijn ogen uniek maakt, is dat gebroken wordt met de Monroe doctrine en wel vanuit een dominant **Groen** principe: het recht van burgers op hun eigen veilige thuisland waarin zij zelf democratisch bepalen wat daar gebeurt. Het creëren van een Europees continent gebouwd op de soevereiniteit van de eigen bevolking, op gegarandeerde bestaanszekerheid (zowel militair als economisch), het respecteren van culturele diversiteit vanuit gemeenschappelijk gedeelde waarden, een continent waar volkeren in vrede, harmonie welvarend met elkaar samenleven. Oranje (onze economische belangen en kracht) wordt daar nu dienstbaar aan gemaakt. Het westen is bereid grote Oranje offers te brengen voor deze Groene idealen en riskeert zelfs de eigen veiligheid, door zo op te komen voor een land waar het geen Blauwe juridische verplichting mee heeft (artikel 5 van de NAVO) maar een (Groene) morele Europese verplichting voor voelt. Voor het eerst een waarachtige solidaire Groene reactie in het westen in lijn met de tekst van de negende symfonie van Beethoven (dat wordt gezien als het officieuze volkslied van de EU): Alle Menschen werden Brüder. Het begrip Europees zijn krijgt ineens een betekenis die het wel als ideaal had, maar nooit eerder zo werd geleefd en beleefd. Tot nu toe brak steeds de Groene solidariteit (denk aan de immigratiestromen) op het eigen belang van een dwarsliggend land dat een veto indiende. Nooit was er consensus over een Groen principe, Poetin maakt altijd handig gebruik van die verdeeldheid (verdeel en heers!) om zo het spel naar zijn hand te zetten.

Dit is de grote doorbraak die nu gebeurt, voor het eerst in de geschiedenis domineert Groen in de wereldpolitiek.

Ook is uniek dat Groen nu belangrijker wordt geacht dan Oranje. Tot nu toe domineerde in het westen Oranje (en niet Groen): Oranje heeft het bijvoorbeeld ook mogelijk gemaakt dat de Rode clan rondom Poetin zich kon verrijken en kon infiltreren in de westerse systemen. Zolang wij daar maar een graantje van mee konden pikken (zoals oligarchen die voetbalclubs van geld voorzagen).

Groen domineert dus en waar is Groen super-allergisch voor, inderdaad het Rode gedrag van Poetin en zijn clan: Hun inzet van bruto militair geweld, de repressie van de bevolking, het schenden van de mensenrechten, het offeren van burgers en militairen voor hun eigen belang, het zich verrijken ten koste van het collectief (denk aan Poetin's paleis van 1 miljard euro) enz. enz. Groen rekent nu af met Rood en zet daarbij Oranje (economische sancties) in als belangrijkste wapen, ondersteund door Blauw (internationaal recht), en een beetje Rood (leveren van wapens aan Oekraïne) en natuurlijk ook Groen (mobiliseren van de heart's and minds van de wereld gemeenschap).

Voor Poetin tekent zich nu een horror scenario af. Hij is de paria geworden van de Groene en Oranje wereld, zijn land wordt geïsoleerd op het wereldtoneel, de Russische economie wordt gebroken. Hij raakt verzeild in een uitzichtloze oorlog. Militair zal hij die wel weten te winnen, maar dan? Hoe denkt hij 44 miljoen woedende Oekraïners onder de duim te houden. En hoe gaat zijn eigen bevolking hierop reageren als zij door de gierende inflatie bijna niets meer kunnen kopen, als hun pensioenen zijn verdampt, als zij uitgesloten zijn van alle internationale vertier en sportevenementen. Poetin kan zijn volk zelfs geen 'brood en spelen meer geven', hetgeen reeds in het Romeinse Rijk als essentieel voor dictators werd gezien om zich te handhaven.

Vanuit dit perspectief gezien heeft Poetin de oorlog al verloren. Het grootste gevaar is in hoeverre hij bereid is zijn volk en ook de wereld in zijn val mee te laten slepen door nucleaire wapens te gaan inzetten. Laten we hopen dat de vergelijking van hem met Hitler niet klopt, want Hitler was daar wel bereid toe.